

Raport de misiune, Albania, Aprilie 2009

de ANDY SCHOGER

Mărturisesc faptul că la început nu am vrut să merg în această misiune, și cumva fratele Corneluș m-a strâns cu ușa, prinzându-mă în propriile-mi cuvinte, am stat înaintea Domnului și Dumnezeu mi-a vorbit că este voia Lui ca să fiu în această lucrare, apoi fiindu-mi confirmat lucrul acesta.

În dimineața plecării din Oradea, cineva mi-a vorbit despre slujire, și am încercat cât am putut să slujesc în această lucrare, deși cred că se putea mai bine.

Am plecat din Oradea vineri dimineață și ne-am îndreptat spre București, de unde mai apoi am pornit spre Albania în ziua următoare. Am ajuns în Albania către dimineață pe un drum care a fost destul de obositor, aici am apreciat slujirea fratelui Ghiță și puterea dumnealui de a rămâne treaz, cu toate că noi eram doborâți de oboseală.

Am ajuns în duminica Floriilor la ei. Am slujit cu Evanghelia și m-am bucurat să revăd pe frații care țin Cuvântul sus pe meleagurile acelea. Fără odihnă am pornit în primul sat ca să ducem Cuvântul, și am chemat pe oameni la Evanghelie, să audă vestea bună a mântuirii. În zilele următoare am mers în alte sate, unul mai apropiat, iar altul mult mai îndepărtat, împreună cu echipa albaneză ce ne-a însoțit, ei fiind de un real folos. În satul Kloce, care era mai apropiat am slujit împreună cu frații și Ionuț și-a depus mărturia, personal am considerat ca după mărturia lui nu-și mai avea rost predica, a fost destul Cuvânt binecuvântat care cred că i-a cercetat pe toți, dar bucuria pe care am avut-o a fost să reîntâlnesc un copilăș care de data trecută m-am simțit înduioșat de starea lui, și bucuria mi-a fost înnoită. Zona era pietroasă, și pe undeva era și vegetație, dar mult mai pietros era terenul din inima oamenilor acelora, m-am tot rugat pentru trezire, m-am tot rugat pentru deschiderea unei Biserici și acolo, m-am rugat pentru copilășul acela să-l facă Domnul un mare predicator, m-am rugat ca Domnul să aducă vremea de învioreare pe meleagurile acelea stâncoase pe unde am fost.

Ziua a plouat. Noaptea a plouat. Peisajul bacovian m-a făcut cumva să mă întristeze, împreună cu situația care părea că aruncăm mărgăritare porcilor. Aș fi vrut să fie altfel, dar nu ne-am uitat la ce nu avem, ci ne-am uitat la resursele bogate pe care le aveam: oamenii, care au venit în ciuda ploii. Nu pot să mă plictisesc singur niciodată, așa că am preferat atunci când slujeau restul din echipă să mă retrag undeva și să mă rog pentru ca Duhul Sfânt să lucreze. Din spatele clădirii, de pe ulițele noroioase, de pe dealul de unde vedeam tot satul mă rugam ca Domnul să aducă vremea în care Evanghelia să străpungă inimi. Știu că cel mai bine pentru evanghelizarea României nu sunt americanii, ci românii; știu de asemenea că pentru evanghelizarea Albaniei nu sunt românii, ci albanezii, și am încercat să lăsăm o amprentă spirituală în viața echipei ce ne-a însoțit. În ziua de marți am ajutat la zugrăvirea bisericii, a unor anexe iar alții din echipă la niște munci în afara clădirii, ca să le arătăm că ne pasă, și că dacă am mers acolo, ne-am dus ca să slujim, nu în excursie.

Miercuri am vizitat capitala țării, iar seara ne-am întors acasă, urmând ca în ziua următoare să continuăm lucrarea pe sate. Joi am mers în satul Sumyz ca să slujim cu Evanghelia, și împreună

cu fratele Ghiță ne-am retras undeva pentru rugăciune, pentru ca Domnul să zdrobească inimi, n-am știut că asta însemna prima dată ale noastre. Evenimentele au fost în felul următor: în satul acesta, unde Sorin a predicat, erau niște adolescenți care doreau tare mult să fie băgați în seamă, și pentru a fi băgați în seamă, s-au băgat în ghiara diavolului. Le-am dat și biscuiți, le-am dat și dragostea, le-am dat și dulciuri, și le-am dat și ce aveam mai scump: Evanghelia. Când s-au pregătit fetele de plecare, împreună cu restul echipei, am observat niște tineri care rupeau Noile Testamentele pe care le-au primit. Și-au bătut joc. În grabă m-am dus la ei, am simțit tensiunea din jur, și le-am spus ce înseamnă cartea aceea pe care ei o rup pentru mine. Le-am spus cât de mult o iubesc, le-am spus că pentru mine dacă nu citesc din ea sunt chiar bolnav, le-am spus că în România cineva și-a dat casa pentru o Biblie, că în România cineva și-a dat vaca doar ca să aibă o Biblie, că în lumea întreagă mulțime mare de martiri au fost pentru că au iubit cartea aceea...și apoi n-am mai știut ce să mai spun. Atunci s-a oprit, și m-am aplecat să culeg acele hârtii din preaiubita carte. În timp ce le adunam, m-a ajutat și Sorin mai apoi, am simțit cu sarea din ochi îmi ajunge pe buze... m-am șters și am plecat. Că parcă nu era destul, au chemat pe alții și așteptau ceva de la noi, am știut că numai pace nu vor... așa că ne-am îndreptat către drumul principal, iar ei rupeau în continuare pagini, le mototoleau și le aruncau în noi. M-am rugat pentru inimi frânte, dar chiar n-am crezut că prima va fii a mea – ce lecție deosebită mi-a dat Domnul.

A fost o zi grea, chiar a fost grea... dar încă nu a fost totul gata.

Ziua de vineri a fost ziua când am pus-o de-o parte pentru frângerea trupului prin post. Seara a predicat Sorin, era Vinerea mare, și am participat împreună la Cina Domnului împreună cu frații. Simțeam că ceva nu era în regulă, și chiar vorbeam asta cu fratele Ghiță. Am preferat să nu merg la familia pentru într-ajutorare, și am preferat să rămân ca să citesc în Scriptură, gândindu-mă că voi fi obosit seara, și așa e mai bine...apoi au venit amândoi păstorii în cameră la mine și am discutat despre lucrarea în Albania. Le-am sugerat mai multă rugăciune să fie în adunare, mai mult Cuvânt și le-am spus cum au crescut bisericile în România. La rândul lor mi-au spus cum Dumnezeu a îngăduit plantarea bisericii în Libonik și ce mare binecuvântare a fost. Mi-au spus că numai Domnul a fost Cel care le-a dat resursele și dacă ar fi să o ia de la început costul ar fi unul extraordinar de mare – nu știam ce avea să urmeze. Am hotărât să mergem la masă și să mâncăm, așteptând pe restul echipei să vină să mănânce ca să întrerupem postul... când furtunul de la butelie a pușcat eliminând foarte mult gaz iar noi ne-am speriat și am ieșit afară. Am vrut să sparg geamurile, am vrut să intrăm mai apoi, dar era deja foarte mult gaz. Ne era teamă de explozie, și am scos lucrurile băieților, iar lucrurile fetelor au rămas înăuntru, unde a izbucnit incendiul. Am apreciat tăria de caracter a fratelui Ghiță și maturitatea cu care s-a comportat în tot acest incident – chiar s-a stăpânit. Geamurile au pușcat, flăcările ardeau, și noi neputincioși ne uitam la tot ce se petrecea. După ce au venit pompierii, au stins incendiul și au scos butelia *păcătoasă*(©) afară – am aflat ce s-a petrecut mai apoi. Reductorul de presiune s-a spart, refulul a distrus robinetul iar gazul a ieșit cu presiunea din butelie afară. Îmi dau seama că nu se putea face mai nimic, pentru că robinetul buteliei nu se mai închidea; iar dacă o scoteam afară, treceam pe lângă altă sursă de căldură, și ne-ar fi luat foc în brațe. Acum când privesc înapoi, nu pot să spun decât că „Da, bun este Domnul” Ps. 73:1.

Am găzduit la un hotel, iar în ziua următoare am plecat înspre țară, bucuros fiind că voi petrece Paștele acasă.

La carul Evangheliei, în acea săptămână am pus cu toții umărul, am încercat din răputeri să-l urnim din loc, pentru că Albania este un loc destul de anevoios, și lucrarea de acolo a fost într-adevăr grea. Am simțit cum acest car se împotmolește în noroiul amărăciunii și am simțit că uriașul Deznădejde al lui Bunyan ne-a ieșit în cale, dar am văzut și cum *Leul din Iuda*, ne-a păzit.

Am venit cu toții bogați din Albania... fetele au venit într-adevăr îmbogățite și cumva pe mașină am început să le invidiez. Eu am fost îmbogățit de experiență, de o inimă frântă, de niște mici cicatrici pe mâini în urma incendiului care le iau ca pe un trofeu, de prezența sfântă a fraților mei și față de care m-am smerit și mă smeresc în continuare. Fiecare a contat, și fiecare a fost ca o cărămidă bine clădită în această lucrare pe care am vrut să o ridicăm. Nu îi laud pe nici unul, ci Îl laud pe Domnul care și-a lăsat Chipul în ei. Slăvit să fie Domnul.

Ridic pietre de aducere aminte și înțeleg că, așa cum mi-a spus cineva: „atunci când viața îți oferă o lămâie, fă din ea o limonadă” –așa am încercat să fac, și mare mi-ar fi fost regretul dacă nu aș fi mers în această lucrare de misiune.

Dumnezeu este Cel care merită toată gloria în urma lucrării care s-a făcut acolo în Albania, și cu nostalgia trecutului, însoțită de bucuria prezentului și cu nădejdea viitorului, închei cu versurile fratelui Traian:

„Slăvit să fie Domnul

Căci El ne-a dăruit

Puterea și-ajutorul

s-ajungem la sfârșit.”